

Peterdi István

Budapesthez

*Kőrengeteg, zsibongó város
Eljő egykor a végítélet.
Fénylő szemed tört lesz, homályos
Vad dőzsölésed végit éred.
Elhallgatnak arany asszonyaid.
Halvány hercegeidről a jelmez lebull –
Nagy örömöd sós könnyeidbe fül
A vér-nap sápadt, vén arcodra nyit.
Kőrengeteg, zsibongó város
Akkor táncot járunk fölötted.
Szellemsereg: most sok magányos
Ember, kinek szívét gyötörted.
Szegény Lázárok lakomáidon.
Bolond koldusok, kik fényed után vágyunk
Boszút áll aznap mi nagy magányunk
És ujjong megdőlt palotáidon.
Megtépjük selyem köntöseid;
Gazdájuk vesztett bársonyodat.
Hol most királyok bölcsője ring
Lerontunk márványházsorokat.
Szörnyűk leszünk, mint a gyászangyalok.
Irgalmatlanabbak, mint a Végzet, százszor.
Mert elnézed most, hogy lelkünk gyászol.
Nagy nyomorunkban nem nyujtod karod.
De hogyha majd romokban fekszel
S a Múltság ezüst lelke leng föléd;
Holt köreidbe zártad a béke örökét
És ellenségeidtől megmenekszel:
Leszállok rád és megcsókolom földed.
Mekönnyezlek hűn és megáldalak.
Ó, mert valaha nagynak láttalak,
Mert nagy szerelmem hozzád meg nem ölted.*

Nyugat 1908. 19. szám